

Et dystert Aasyn over emansipert Siæl jeg hæver
alterert af hint varme Blod i Sneen hen
i Sorgens Omfavnelse jeg knytter blodige Næver
under en graadende Himmel, kun een red Hiem

Thi Ginnunga-Gab staar over mig i Kvæld
og vred Tor harmer en rystende Moder Jord

Sværet ved Graven, min Viv
Blodhevn
Maatte jeg beskikke mit Liv
Blodhevn

For al Tid at erindre hvor De maatte lide
under Hvide-Krists Staal dit Liv om at bøde
ei lod konverteres, forgiæves skulle stride
følge dig jeg skal om Hel jeg maa møde

Hvor Nattens Fyrste trolig blaaser ud min Ild
jeg tørrer Hænderne for Dug, min faldne Bror

Sværet ved Graven, min Viv
Blodhevn
Maatte jeg beskikke mit Liv
Blodhevn

Vinden gialder forgylt mælt af vaare stoute Fædre
Hin Elegi svøber Maaneskin i Lød af Blod
Disse Faldne med Nidkiærhed jeg vil atter hædre
under reiste Stene til Ære de hviler i Ro